

af betalingsstandsning, stilles lønmodtagerne således i den situation, at de ikke disponerer over kontante midler til de daglige fornødenheder, specielt betaling af husleje. Tidsfaktoren kan endvidere betyde, at feriegodtgørelse — selvom der er dækning i boet — ikke kan udbetales, når ferien skal holdes.

På denne baggrund finder regeringen, at der bør tilvejebringes en ordning til sikring af lønmodtagernes lønkrav m. v., og med henblik herpå fremsættes forslag til lov om Lønmodtagernes Garantifond.

Det er fundet naturligt at knytte garantiordningen til Arbejdsmarkedets Tillægspension, jfr. lov-bekendtgørelse nr. 251 af 6. juni 1967.

Udgifterne ved forslaget.

Lønmodtagernes Garantifond skal efter forslaget hvile i sig selv.

Det foreslås, at arbejdsministeren bemyndiges til dækning af fondens forpligtelser i ordningens første år — finansåret 1972-73 — at stille de nødvendige midler til rådighed som lån af statskassen. Hvor stort et lån, der vil blive behov for, afhænger for det første af fondens udgifter til dækning af lønmodtageres krav. Dernæst af den fra konkursboer m. v. opnåede dækning, der som følge af tidsfaktoren vil være forholdsvis begrænset i ordningens første år. Hertil kommer administrationsudgifterne.

Det vil ikke være muligt at foretage et blot nogenlunde realistisk skøn over størrelsen af det lån, der vil blive behov for.

Det vil derfor heller ikke være muligt at skønne, hvor stort bidraget pr. lønmodtager vil blive.

Med hensyn til statens udgifter ved deltagelsen i ordningen bemærkes, at antallet af de i statsvirksomheder og ministerier ansatte for finansåret 1971-72 er anslået til 167.000.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Efter forslaget omfattes alle lønmodtagere af ordningen.

Ordningen tager for det første sigte på tilfælde af arbejdsgiverens konkurs, tvangsakkord, arbejdsgiverens død, såfremt boet behandles efter skifte-lovens kap. 3, og, hvis arbejdsgiveren er et aktieselskab, dets likvidation efter reglerne om insolvente selskaber og uanset, om virksomheden ophører.

Dernæst tager ordningen sigte på tilfælde, hvor en virksomhed ophører — uden at der er tale om konkurs m. v. — og hvor det godtgøres, at arbejdsgiveren er ude af stand til at betale kravet.

Til § 2.

Ordningen omfatter de krav, der har fortrinsret efter konkurslovens § 33, stk. 1, nr. 1-4, jfr. bilag.

Henvisningen til konkurslovens § 33, stk. 2, til-sigter, at der ikke skal kunne ydes betaling fra fonden til personer, der i kraft af aktiebesiddelse m. v. kan udøve en væsentlig indflydelse på virksomheden.

Opgørelsen af kravet sker i konkurstillfælde med udgangspunkt i konkursbegæringens indgivelse.

I andre tilfælde fastsætter fonden hvilket tidspunkt, der træder i stedet for konkursbehandlingsbegyndelse, ligesom fonden fastsætter, om udbetaling skal nægtes efter konkursloven § 33, stk. 2.

Til § 3.

Det foreslås, at fonden til dækning af krav, der er nævnt i konkurslovens § 33, stk. 1, nr. 1-3, for hver lønmodtager i det enkelte tilfælde i alt højst kan udbetale et beløb på 25.000 kr. Til grund for fastsættelse af dette beløb har man taget et halvt års indkomst for en fuldt beskæftiget faglært arbejder i hovedstadsområdet.

Efter forslaget kan arbejdsministeren ændre beløbet under hensyn til lønudviklingen.

Til § 4.

Forslaget tager sigte på, at betaling fra fonden skal kunne ske meget hurtigt, efter at kravet med fornøden dokumentation er anmeldt til fonden. Det er fundet rigtigt at give fonden adgang til at foretage à conto udbetaling, hvis fonden finder, at der ikke foreligger dokumentation for det fulde krav.

Til § 6.

Efter forslaget kan fonden i tilfælde, hvor der er tvivl om kravets rigtighed eller størrelse, henvise lønmodtageren til at søge kravet fastslået ved domstolene. Bestemmelsen må ses på baggrund af, at det i visse tilfælde kan vise sig nødvendigt, at der sker en retlig prøvelse af kravet, og at det principielt findes mindre heldigt, at en proces om kravets rigtighed eller størrelse føres mellem lønmodtageren og fonden, når den retteligt bør føres mellem lønmodtageren og arbejdsgiveren.

Til § 7.

Bestemmelsen medfører, at fonden opnår samme privilegerede stilling i konkursboer m. v. som lønmodtageren. Fondens vil i givet fald kunne indgive konkursbegæring mod en arbejdsgiver.

Til § 8.

Som hovedregel bør adgangen til at opnå betaling fra fonden kun gælde for lønmodtagerne. Under hen-